

Arrest

nr. 132 892 van 7 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard op 6 november 2013. Dit is de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11/01/2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor IZ die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.04/11/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

"Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht). Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van het kind van verzoekers niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 04.11.2013. In dit advies wordt geponeerd: (...). Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW. Dit artikel bepaalt letterlijk: (...). Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is. Er wordt evenwel geen enkel afdoend advies gegeven noch afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit. Tevens wordt ten onrechte al te gemakkelijk beweerd dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf. Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese door deductie. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf. De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, en op basis van deze beperkte beoordeling afleidt dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW. De argumentatie dat er niet

voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW. Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel. Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens ongegrondheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voor -waarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt. Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoekers niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW; Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.”

2.1.2. Verzoekers stellen dat de argumentatie van de bestreden beslissing niet allesomvattend zou zijn. Er zou niet afdoende worden verduidelijkt waarom er niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, nu volgens verzoekers niet zou zijn gemotiveerd waarom er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekers onderzocht werden door de ambtenaar-geneesheer, doch deze stelde vast dat deze aandoeningen geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. De ambtenaar-geneesheer motiveert hierbij dat er een duidelijk positieve evolutie is en dat de behandeling enkel symptomatisch is en zeker niet essentieel, waarbij expliciet wordt ingegaan op de hypothese dat de behandeling in het herkomstland niet beschikbaar zou zijn: *“Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 16/08/2011. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde getuigschriften blijkt dat deze 8-jarige jongen lijdt aan een autismespectrumstoornis en een ontwikkelingsachterstand. Een problematiek van een autismespectrumstoornis en een ontwikkelingsachterstand is een chronische problematiek Er bestaat geen medicamenteuze of chirurgische behandeling voor deze problematiek Deze aandoeningen vormen actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, Zelfs indien de vermelde aanpak van deze problematiek niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.”*

Verzoekers die niet ingaan op deze motivering van het advies dat de ingeroepen aandoeningen een chronische problematiek betreffen, waarvoor er geen medicamenteuze of chirurgische behandeling bestaan en die actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene vormen, tonen niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk is. Door het uiten van louter theoretische beschouwingen tonen zij niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze adviseerde dat er geen sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd in het betoog dat er *“al te gemakkelijk wordt beweerd dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf.”*

Er kan niet worden ingezien welke bijkomende motivering de ambtenaar-geneesheer nog diende op te geven, na te hebben vastgesteld dat:

- als medische aandoening autismespectrumstoornis en een ontwikkelingsachterstand worden ingeroepen, hetgeen een chronische problematiek betreft waarvoor er geen medicamenteuze of chirurgische behandeling bestaat,

- deze aandoeningen actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene vormen,
- zelfs indien de vermelde aanpak van deze problematiek niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter niet toe zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch hij kan enkel nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Gezien de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer en van de bestreden beslissing waarbij de verschillende 'hypotheses' van artikel 9ter van de vreemdelingenwet besproken worden en wordt vastgesteld dat de vereiste graad van ernst niet wordt behaald, toont de verzoekende partij geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de bestreden beslissing en het advies waarop deze beslissing gesteund is, maakt niet dat deze beslissing en het advies kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partijen die niet eens ingaan op de concrete motieven ervan doch zich beperken tot een theoretisch betoog, tonen zulks niet aan.

De verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. De verzoekers voeren een tweede middel aan:

"Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed". Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: "Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. " De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet direct levensbedreigend is en hieruit gaat afleiden dat er dus ook geen onmenselijke behandeling aan de orde kan zijn, er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196). Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14

augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373). De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996). Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

2.2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekers betogen dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

De ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de ingeroepen aandoeningen niet voldoende ernstig zijn in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet:

"Een problematiek van een autismespectrumstoornis en een ontwikkelingsachterstand is een chronische problematiek. Er bestaat geen medicamenteuze of chirurgische behandeling voor deze problematiek. Deze aandoeningen vormen actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Zelfs indien de vermelde aanpak van deze problematiek niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld."

Waar verzoekende partijen stellen dat geen antwoord wordt gegeven op de vraag of een adequate behandeling voorzien is in het land van herkomst, wijst de Raad er op dat de ambtenaar-geneesheer, na onderzoek van de medische toestand, in zijn advies heeft aangegeven dat een medische behandeling niet noodzakelijk is om het leven of de fysieke integriteit te vrijwaren, zodat het in casu niet kennelijk onredelijk is om niet na te gaan of een behandeling inzake een niet ernstige aandoening beschikbaar is in het land van herkomst. Uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze is nagegaan of de ziekte ernstig is, en zich daarbij niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de ziekte niet levensbedreigend is, maar tevens is nagedaan of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat dit niet het geval is.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. De verzoekers voeren een derde middel aan:

"Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Schending art. 3 EVRM. In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, er dan sprake zou zijn van een verslechtering van de situatie. Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst. Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS nr 82.698 dd. 05.10.1999). Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 04.11.2013. Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen enerzijds dat er geen aandoening van levensbedreigende aard aan de orde is, en dus geen sprake kan zijn van een

onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dat in casu evenwel niet uitgesloten is dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van gevaarlijke situatie, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat niet gebeurd is. Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft. Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekers en hun kind een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van het kind, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van het kind van verzoekers aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan. Gezien er door verwerende partij nooit enig afdoend onderzoek in concreto dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van het kind van verzoekers, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat er geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van het kind van verzoekers, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;"

2.3.2. De verzoekers betogen dat *'in casu niet uitgesloten is dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een gevaarlijke situatie'*.

De verzoekers gaan voorbij aan de concrete motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer die vaststelde dat: *"Een problematiek van een autismespectrumstoornis en een ontwikkelingsachterstand is een chronische problematiek. Er bestaat geen medicamenteuze of chirurgische behandeling voor deze problematiek. Deze aandoeningen vormen actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Zelfs indien de vermelde aanpak van deze problematiek niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijke of vernederend zou worden behandeld."*

De verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is door louter te poneren dat *'niet uitgesloten is dat er bij stopzetting van de behandeling een gevaarlijke situatie zal zijn'*.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat ook rekening moet worden gehouden met de loutere hypothese dat een vreemdeling in de toekomst ziek zou kunnen worden en met de vraag of een persoon die heden geen medische behandeling nodig heeft in de toekomst in zijn land van herkomst de nodige medische behandeling zal kunnen krijgen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet ook niet dat de vraag of een vreemdeling de mogelijkheid heeft om op regelmatige tijdstippen een medisch onderzoek te ondergaan ten einde eventuele ziektes die zouden kunnen opduiken te ontdekken, bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden betrokken.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC